

חפור השביעי

פְּרִישַׁת שְׂרֵת

את פרישתו בפקחון ובקרידות מעבודת סנייה
את שליטתו על עצביו ודבורו בהופעות האחרונות ולעת ערכו
בסדר ובאין פרט שכוח
את הנזרות והמיקים על שלחנו ביום סיום, נראה כחזיון אשר
אל קב"ה
העצב הנרתיף גלויים בו (זה עקר) תשעה קבים של ישרות לב
ואמץ רות.

אומרים: פרישת שרים היא דבר-שגרה בעם ועם
וטוב היות המדיניות פרוזות
ולא סוגרת ומסגרת איני-יוצא וקבא, ובכל זאת לא נהטא אם נצנן
בסב הדלת
כי שנות עמל בא לו ונתיב כזה והתמננות שלמה וגורלית
קזאת
בין איש ותפקידו אשר צמתו יחדו,
חורגים ומתפרצים מכל מסגרת מקבלת.

ומשום כך וגם בתקף זכרונם של קצת דפי דברי-קמים
שרשרושם נלות אל הפרישה הזאת, עברה את הצבור לא רק רגשה
פוליטית מובנת.
בכל אשר דבר על הטעמים והסבות הרגשנו, בנוסף על הסבות
והטעמים
את טעם הפרידה... את מלח התמצית שגם המדיניות בו לפעמים
נקלחת.

רבים חבים לו מניאון דברי-אהדה שלא-הגה. ההספוגות הימה נוחה
רבי-מטר בנודע.
לכן יגד בא לו עקשו דבור בולל-הכל, הנאמר קמאליו אם במפרש
ואם בלי אקר:
יגד לו כי העם והמדינה הזאת נוחנים לו ויתנו לו את היקר
והחודה
על על אשר נשא ועל הסרי אשר עשה והמרורים אשר שבע
ועל התמד ואמן.

עוד אין זה גמר ספום ומתיחת זו אחרון, אך זה סופו של פרק
שאינו חוזר.
זו פרשת-דרךים של פרשת-חיים, זו פרשת דרכים אשר כיוס עליה
עומדים דברים רבים שלא גרע טובם (זמים יגודו וימלאו את
החסר).
אך את במו ובשרונו אשר נסך הוא בתקופה
שמר תשמר היא גם בהתחלף מעגליה.

יגד לו דבר תודה על צרופה של השראח
עם דקדוקי פרופרוט של מלאכת החרש,
על אהבו בנאום את המבריק והמקצועי
ועל בקשו במצפה את האפר שאין תלה לו,
ועל התלסיות וכח שהיו בו
לשאת גם את חומם והססן והחלש
בתוך תקופה שלא היה בה שם נדרש לגנאי
יחור משני המשגים הללו.

על שבחר להיות כסמל הנהירות
לנכח בעיות שלא תמדו את הנהירים
ועל עמדו עם זאת נמרץ ולא נלאה
בלב כל האכקות ונשיאת על ופרה,
ועל כי שמו נקשר בצדק ולעד
בהשגית-הוסוד המדיניות המנהירים
שלא ידעה כדגמתם הקדמוניות בתחיתות —
תזית החוזר בין ישראל ותאמות, גם זהו פרק.

יש נקיפה של ססד עם לכתו.
האם מפני השש פריצה סניגים?
לא, זאת לא זאת, אלו סבר כי שלוחו
יגדר את שנראה לו כשלום רסן
היה נשאר ונאבק, היה הוא לו לחוקה,
להשאר ולהאבק ועל רגליה להקים
את דעת הקהל, לדרש ברור מלא הוא לא עשה זאת, הוא קבע
כי פרישתו גזרה נחרצת.

יש נקיפה של ססד... יש ויש... כבראשיתו של פרק לא גודע ונעלם...
ולא משום שתכניות מפנה-פתאם שמורות בתיק סודי על חתמות
ועל בריחום
כי אם משום שאין עמים וממשלות יודעים את שצופן להמה גורלם
גם אם אומרים הם כי לעת גורל
חובה לקום כאיש אחר ולא בשנים...

או שמא דוקא לעת גזר, כמו תמיד, טובים השנים
מן האחרו... זאת לא יראנו אליהו בתלום.
רק באחת בוחמים אנו ורק אחת גודע
בלא צל ספק, במלוא הכרתנו ומאדנו:
גם ההולך וגם הנשארים משאת-נפשם אחת — הבטחון והשלום...
וההולך הוא שיתפלל על הנשאר
שיהא עמו הצדק כאשר ער הנה!

קלחה פרישת שרת, עוד לא שלמה דרכו, עוד לא ירד מסד.
אך תמה פרשת עמל ואמונה שלא רבות כמות יש בספר הפתות.
ברוכים כחו וטעמו אשר עמדו לו עד הסוף
לא לפים אותה אחרת אלא כך:
באצילות אשר רמקה את כל רואיו, בלשרות לב ובמסירות
ובאמץ רות
והו א.